

บทความวิชาการ | วารสารภูมิบาล

แนวการสอน เขียนบทพูดภาษาไทย สำหรับ นักศึกษาต่างชาติ

เจียนันย ศรีสวัสดิ์

บทคัดย่อ

บทความนี้มีความประสงค์จะเสนอความคิดเกี่ยวกับการสอนนักศึกษาต่างชาติที่สนใจศึกษาภาษาไทยเพราะส่วนใหญ่มักเป็นผู้เรียนที่มีความพร้อมของพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และมีวุฒิภาวะพร้อมสำหรับการเริ่มเรียนรู้ทักษะทั้ง 4 ทางภาษา ผู้เรียนสามารถเรียนการเขียนภาษาไทยได้พร้อมกับทักษะภาษาอื่น ๆ หากผู้สอนนำแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Adult Learning Theory) มาใช้เป็นแนวทางและสัมพันธ์กับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยากลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยากลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) และการใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of Cooperative or Collaborative Learning) ก็จะส่งผลให้นักศึกษาต่างชาติสามารถเขียนบทพูดภาษาไทยและมีทักษะการสื่อสารทางภาษาครบทุกด้านได้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอน และบรรลุความต้องการของนักศึกษาต่างชาติภายในระยะเวลาหนึ่งภาคการศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การสอนเขียนภาษาไทย การสอนนักศึกษาต่างชาติ ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่

Abstract

This article is intended to present ideas about teaching international students who interested in Thai language. Most of them are adults, teenager and working age. They are prepared, interested in field and mature. Thai writing's skill can be learned while learning other language skills, if the instructor designs the concepts and theories of Adult Learning Theory as main approach and practical to the Cognitivism Theories, Humanism Theories, and Theory of Cooperative or Collaborative Learning. Not only the alignment of Thai speech writing lessons provide opportunity for the international students to write Thai language speech and to get other communication skills but also the curriculum's prescription absolutely reaches its requirements in one semester.

Keywords: Teaching Thai writing, Teaching International students, Adult learning theory

บทความนี้ปรับปรุงมาจากการนำเสนอผลงานทางวิชาการ เรื่อง “แนวการสอนเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ (Teaching technique for Non-Thai students to write Thai Speeches)” ในงานสัมมนา “1874-2014-CENT QUARANTE ANS D'ENSEIGNEMENT DU SIAMOIS EN FRANCE 4, 5 et 6 mars 2015” ณ AUDITORIUM DE l'INSTITUT NATIONAL DES LANGUES et CIVILISATIONS ORIENTALES (Inalco) Avec le soutien du Conseil Scientifique de l'INALCO กรุงปารีส สาธารณรัฐฝรั่งเศส¹

บทนำ

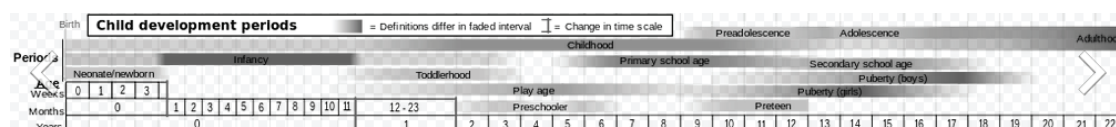
การพูด (Speaking) เป็นวิชาที่ได้รับความสนใจอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาเรียนภาษาไทยในชาติไทย เพราะนักศึกษาหรือชาวต่างชาติที่เข้ามาในชาติไทยส่วนใหญ่สนใจที่จะติดต่อสื่อสาร และทำความรู้จักคนไทยและชาติไทยให้มากยิ่งขึ้น ด้วยความรัก และความสนใจส่วนตัว นอกเหนือไปจากการต้องการเข้าเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชาติไทยอย่างลึกซึ้ง และเข้ามาประกอบสัมมาชีพ ดังนั้น ลักษณะของนักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาภาษาไทยจึงมักอยู่ในวัยรุ่นตอนกลางขึ้นไป จนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย แต่เนื้อหาวิชาที่นักศึกษาจดทะเบียนเรียน หรือได้รับมอบหมายจากมหาวิทยาลัยคู่สัญญาไม่ได้มุ่งหมายให้นักศึกษา

ต่างชาติ เพราะวิชา “การพูด” ในภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คือ รายวิชาเลือก ท.246 การพูดในที่ชุมนุมชน (Public Speaking) นักศึกษาต่างชาติ จึงต้องเรียนร่วมกับนักศึกษาไทยที่มาจากคณะ และ ชั้นปีต่างๆ ประกอบกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติก็มีความหลากหลาย แต่ส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ แต่ต้องเรียนรายวิชานี้ตามเค้าโครงรายวิชาการพูดในที่ชุมนุมชนซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงให้นักศึกษาต่างชาติได้ ที่น่าสนใจคือ แม้นักศึกษาจะทราบลักษณะของการเรียนรายวิชานี้ ก็ไม่มีนักศึกษาต่างชาติคนใดถอนรายวิชา

ลักษณะการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาเรียนร่วมกับนักศึกษาไทย ภาคปกติจึงต้องคำนึงถึงลักษณะของผู้เรียนในภาพรวม เพื่อจัดการเรียนรู้ให้เป็นไปตามเค้าโครงรายวิชาของภาควิชาภาษาไทยด้วย

ลักษณะของผู้เรียน

นักศึกษาไทยที่จดทะเบียนเรียนรายวิชาการพูดในที่ชุมนุมชน แม้จะจัดอยู่ในกลุ่มวัยรุ่น แต่หากพิจารณาตามหลักการแบ่งวัย (ดังภาพ 1) ทั้งนักศึกษาไทยและนักศึกษาต่างชาติก็จัดอยู่ในวัยผู้ใหญ่ (Adulthood) เหมือนกัน เพียงแต่ความสามารถต่างกันในการใช้ภาษาไทยเท่านั้น

ภาพ 1

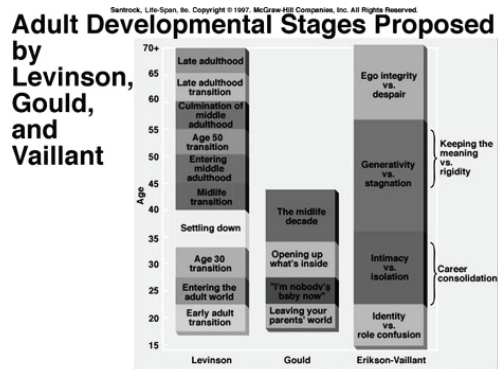
ที่มา: http://en.wikipedia.org/wiki/Child_development#/media/File:Child_development_stages.svg

และเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าสอดคล้องกับ
ระยะพัฒนาการของมนุษย์ของเลวินสัน, โกลด์ และ
วอยเลี่ยน (Levinson, Gould, and Vaillant) ที่ได้
อ้างถึงไว้ (ดังภาพ 2) อายุระหว่าง 20 ปี เป็นผู้ใหญ่
ระยะต้น (Early adult Transition) ดังนั้นปัญหาการ
จัดการเรียนการสอน จึงอยู่ที่การเรียนรู้ภาษาไทย
ของนักศึกษาต่างชาติ ส่วนการจัดการเรียนรู้ตาม
เค้าโครงรายวิชาดำเนินการไปตามที่กำหนดไว้ตาม
หลักสูตร

การจัดการเรียนการสอนแก่นักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มเล็ก คือนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งนัด
มาเรียนภาษาไทยเพื่อการพูดในที่ชุมชน โดยให้
เวลานอกเวลาเรียน เช่นเดียวกับนักศึกษาปกติ
แตกต่างกันคือ นักศึกษาไทยแต่ละคนมาตาม
ตารางเวลาที่นักศึกษาสะดวก สำหรับนักศึกษา
ต่างชาตินัดทุกคนให้มาพร้อมกันในช่วงต้น โดยมี
เนื้อหาที่ต้องการพูดในห้องเรียนเป็นหลักในการ
ศึกษาภาษาไทยเพื่อให้บรรลุประสงค์ทั้งนักศึกษา
ต่างชาติ และหลักสูตรรายวิชาที่กำหนดไว้ เมื่อ
นักศึกษาต่างชาติมีพัฒนาการการใช้ภาษาไทยได้
ดีขึ้น จะมาพบนอกเวลาเรียนเป็นรายบุคคลตาม
ตารางเช่นเดียวกับนักศึกษาไทย

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อการเขียนบทพูดสำหรับนักศึกษาต่างชาติ

การสอนนักศึกษาต่างชาติเขียนบทพูดใน
วิชาการพูดในที่ชุมนุมนั้น เนื่องจากผู้เรียนมี
ความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยในระดับ
ที่ต่างกัน และค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ ผู้สอนจึง
ต้องบอกเป้าหมาย เหตุผลในการเรียนเขียนตัว
อักษรไทยไปพร้อมๆ กับการเขียนบทพูดที่ตรงต่อ
ความต้องการเบื้องต้นของผู้เรียนด้วย เพราะสำหรับผู้
ใหญ่ การเรียนรู้ต้องมีเป้าหมาย (Meaningful

ภาพ 2

ที่มา: <http://bigpictures.club/resize.php?img=http://www.mhhe.com/socscience/devel/ibank/image/0182.jpg>
อ้างถึงใน <http://skinoutfit.info/else/middle-adulthood-development.coming>

Learning) เป็นสิ่งที่จำเป็นในการจัดการเรียน
การสอนตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนัก
จิตวิทยากลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) ที่เชื่อว่า
สติปัญญาของบุคคลที่ระดับอายุตั้งแต่ 11-15 ปี
ขึ้นไปจะมีพัฒนาการด้านโครงสร้างทางปัญญา
(Cognitive Structure) ที่สูงกว่าขั้นการคิดแบบ
นามธรรม (Formal Operational Period) และ
สามารถคิดตั้งสมมติฐานได้ ทั้งยังสามารถเลือกที่
จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจและเกิดกระบวนการการ
ค้นพบด้วยตนเอง (Discovery Learning) จน
สามารถสร้างความคิดรวบยอด (Concept) และ
เกิดการคิดแบบหยั่งรู้ (Intuition) ขึ้นได้ นักศึกษา
ต่างชาติที่เข้ามาเรียนภาษาไทยจึงเป็นผู้เรียนที่
เป็นผู้ใหญ่ระยะต้น (Early Adult Transition) ที่มี
ความพร้อมในการเรียนรู้ ทั้งความสามารถใน
การคิด และการนำภาษาไทยไปใช้และพัฒนาความ
สามารถในการเรียนรู้ได้

นอกจากนี้นักจิตวิทยากลุ่มปัญญานิยมยังให้
ความสำคัญกับประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละ
บุคคลและการเรียนรู้คว่าอย่างมีความหมายด้วย

เพราะคนส่วนใหญ่มักจะสื่อสารกันด้วยคำพูดเป็นหลัก นักศึกษาต่างชาติจึงสนใจที่จะเรียนการพูดโดยเฉพาะการพูดในที่ชุมนุมชน ซึ่งต้องใช้ข้อมูล แนวคิด ในเรื่องต่างๆ ที่เรียนรู้มาแล้ว และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ใหม่ ผ่านภาษาไทย และกระบวนการแก้ปัญหา หาทงเลือกหลายๆ ทาง จนได้ข้อสรุปมาเขียนเป็นบทพูดภาษาไทย ประเภทต่างๆ การเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติจึงเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning) สอดคล้องกับความสนใจ และวัตถุประสงค์ในการเรียน โดยการสอนความเป็นเหตุเป็นผลของความรู้เพื่อให้นักศึกษาเห็นความหมายของสิ่งที่เรียนนั้นได้ด้วยตนเอง การใช้รูปภาพเส้นโค้ง (Curve) และ U หรือ H โดยแยกเป็น ครึ่งบน U และ ๓ ครึ่งล่าง จากนั้นก็จัดตัวอักษรที่มีลักษณะดังกล่าวเข้ากลุ่ม

การให้ความสำคัญกับข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาหรือประสบการณ์เดิมและประโยชน์จากการนำมาใช้ จะช่วยให้นักศึกษาต่างชาติจำสิ่งที่เรียนได้มากขึ้น เพื่อให้เกิดความจำระยะสั้น (Short-term Memory) เมื่อยกตัวอักษรใดที่อยู่ในกลุ่มที่กำหนดข้างต้น ก็นำภาพตัวอักษรและสระไทยที่มีภาพและคำมาประกอบ ดังเช่นภาพ 3 ก็จะทำให้

เกิดเป็นความจำระยะยาว (Long-term Memory) เพราะเมื่อการเรียนรู้เกิดจากการเอาใจใส่ (Attention) เข้าสู่ประสาทสัมผัส เพื่อแก้ปัญหาที่จะต้องเขียนบทเพื่อท่องจำเป็นภาษาไทยแล้วพูดหน้าห้อง ก็จะทำให้ข้อมูลนั้นเป็นความจริงตามการรับรู้ (perceived reality) เข้าสู่ความจำระยะสั้นเกิดเป็นการรับรู้ (Perception) เมื่อต้องทำซ้ำ (Rehearsal) โดยการทบทวนและเรียกใช้เป็นประจำ จะเกิดการเข้ารหัส (Encoding) เพื่อสร้างตัวแทนความคิด (mental representation) เพื่อนำข้อมูลนั้นๆ เข้าสู่ความจำระยะยาว (Long-term Memory) ซึ่งจะจัดเก็บไว้เป็นภาพและภาษา เพื่อนำออกมาใช้ หากมีการเข้ารหัสอย่างมีความหมายและมีประสิทธิภาพ การเรียกคืนข้อมูล (Retrieval) มาใช้ก็จะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

เมื่อข้อมูลที่ถูกบันทึกไว้ในสมองมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของบุคคล การส่งเสริมให้มีการประมวลข้อมูลที่มีประสิทธิภาพย่อมส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลด้วย

การจัดกลุ่มตัวอักษรไทยที่จะกล่าวต่อไปนี้ จึงเป็นการนำหลักการเรื่องภาพ (figure) และ พื้น (ground) มาประยุกต์ในการสอนเขียนบทพูด เพราะ “การเรียนรู้เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการคิดแล้วเห็น

ภาพ 3

ที่มา: <http://www.aksarabookshop.com/product/>

การจัดกลุ่มอักษรไทยเพื่อสอนนักศึกษาต่างชาติเขียนบทพูด

อักษรไทยมีทั้งหมด 44 ตัว หากใช้หลักการเดียวกับการเรียนของเจ้าของภาษา นักศึกษาต่างชาติจดจำตัวอักษรไทย และวิธีการเขียนภาษาไทยได้ยาก ผู้สอนจึงแบ่งตัวอักษรทั้งหมดออกเป็น 2 กลุ่ม คือ **Π** (Curve) และ **U** หรือ **H** โดยแยกเป็น ครึ่งบน **U** และ ครึ่งล่าง **Π** จากนั้นก็จัดตัวอักษรที่มีลักษณะดังกล่าวเข้ากลุ่มดังนี้

אברהם חנוך

กลุ่มที่ 1 $\cap$ หรือ H ครึ่งล่าง คือ Π เริ่มจาก ก ฅ ฆ ฎ ฏ ฐ ฑ, ค ศ ด ต ฒ, ท ฑ

กลุ่มที่ 2 U หรือ H ครึ่งบน คือ U เริ่มจาก บ ป ๒, น ม ๒, จ ๒, ฮ ๒, ผ ๒, พ ๒, ฟ ๒, ย ๒, ช ๒, ซ ๒

จากนั้นจึงนำ กลุ่มที่ 1 + กลุ่มที่ 2 คือ $\cap + U$ คือ $\text{ถ}+\text{น} \rightarrow \text{ณ}$, $\text{ถ}+\text{ษ} \rightarrow \text{ญ}$, $\text{ถ}+\text{ม} \rightarrow \text{ณ}$, $\text{ต}+\text{ม} \rightarrow \text{ฒ}$

ที่เหลือ คือ ๗ (Half Curve) คือ ว, ฃ, ฅ และ ๘ (Double Curve) คือ ถ, ศ

สำหรับ ตัวสุดท้ายมีลักษณะพิเศษ คือ เส้นตรง ทำมุมแหลมมาด้านซ้าย คือ ง

การจัดกลุ่มตัวอักษรที่มีลักษณะคล้ายกัน เข้าด้วยกันนี้ ทำให้นักศึกษาสามารถแยกแยะความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัวได้รวดเร็ว และแม่นยำยิ่งขึ้น ทั้งการอ่าน และการเขียน

การจัดกลุ่มการเขียนรูปสระก็ใช้ลักษณะเดียวกันอ้างอิง คือ

กลุ่มที่ 1 ก คือ ก กา ภา ซึ่งกลุ่มนี้มีที่ใช้น้อย ยกเว้นตัว ก

กลุ่มที่ 2 U คือ สระ อะ, อุ, อ, ย (อ และ ย เป็น อัฒสระคืออักษรที่เป็นได้ทั้งพยัญชนะ และสระ)

ลักษณะของสระที่เป็นรูป **๒** (Double Curve) คือ สระอิ อี อื อื

ส่วนรูป ๑ (Half Curve) ได้แก่ สระอา

สำหรับลักษณะสระที่เขียนเป็นเส้นตรง คือ สระเอ แอ โอ โอ โอ อู

ส่วนสระผสม ก็จะนำลักษณะข้างต้นมารวมกัน คือ สระอะ แอะ, โอะ, เออะ เอะ, เออะ, เอียะ เอีย, เอื้อะ
อี๋, อัวะ อัว, เอา แะ อำ

ส่วนใหญ่เมื่อจำแนกลักษณะของพยัญชนะได้ มักไม่มีปัญหาเรื่องรูปสระ เพราะจะไปอยู่ในรูปของคำ และการถอดเสียงของคำ ออกเป็นตัวอักษร ผู้เรียนจะค่อยๆ จำรูปของคำ ซึ่งประกอบไปด้วยสระและพยัญชนะไปพร้อมๆ กันมากกว่าจะจำสระเป็นรายตัวเช่นการจำพยัญชนะ สำหรับวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นส่วนกำกับเสียงที่ประกอบเป็นรูปคำก็เช่นเดียวกัน จนนักศึกษาเริ่มชำนาญในการเขียนสะกดคำ และมีคำศัพท์ที่จำเป็นในการสื่อสารเบื้องต้นระดับหนึ่งแล้ว นักศึกษาส่วนหนึ่งก็จะเริ่มสนใจการผันวรรณยุกต์

หัวข้อการพูดครั้งแรกในวิชานี้คือ การแนะนำตัวหลักทั่วไปที่นำมาใช้คือให้นักศึกษาบอกชื่อ นามสกุลของตนก่อน เช่นเดียวการฝึกการพูดภาษาไทยเบื้องต้นที่จะต้องรู้จักคำ ข้อความ และรูปประโยคในการทักทาย แนะนำตัว และกล่าวลาเป็นต้น สำหรับชื่อของนักศึกษาแต่ละคน ผู้สอนจะถอดเสียงเป็นอักษรไทย และ/หรือ แปลงเสียงนั้นให้เข้ากับชื่อในภาษาไทยตามความต้องการของนักศึกษา โดยผู้สอนเขียนให้ดูก่อน แล้วจึงสอนให้เขียนตาม ทำให้นักศึกษาเกิดความภูมิใจที่มีชื่อตนเองเป็นภาษาไทย และสามารถเขียนเองได้ จากนั้นจึงมาสู่การรู้จักตัวอักษรไทย และการผสมสระ ให้กลายเป็นคำ วลี และประโยค

การสอนเขียนบทพูดเพื่อการแนะนำตัวจึงเป็นการเริ่มต้นของการเรียนรู้ทั้งการพูด การเขียน และการอ่านไปในขณะเดียวกัน ส่วนการฟังนั้น ผู้เรียนจะได้จากการฟังผู้ร่วมชั้นเรียนทั้งนักศึกษาชาวต่างชาติ และเจ้าของภาษา พูดแนะนำตัวเองตามรูปแบบเบื้องต้นของการเริ่มรู้จักกัน ทำให้แยกเสียงประโยคที่จำเป็นต้องใช้ในการสนทนา และการทักทายได้ ทั้งนี้หลังจากการพูดแนะนำตัวหน้าชั้นเรียน ผู้เรียนก็จะเริ่มพูดคุย ทักทายกัน

ก ข ขคคฆ ง จ ฉ ช ชฌญ ญ ฎ ฏ ด ต ถ ท ธ น บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

เพราะทุกคนที่เข้าเรียนวิชานี้ส่วนใหญ่มีกลางทะเลเบียนเรียนตามความสนใจ จึงต่างต้องมาหาเพื่อนใหม่ รู้จักเพื่อนใหม่ไปพร้อมๆ กันเป็นสภาวะปกติของวิชานี้ ทำให้นักศึกษาต่างชาติมีโอกาสนักฝึกฝนการสนทนากับเจ้าของภาษาไปพร้อมๆ กับการเขียนบทพูดแนะนำตัว

การฝึกพูดแนะนำตัวในวิชานี้ นักศึกษาต่างชาติสามารถนำไปใช้แนะนำตัวเองในการเรียนวิชาอื่นๆ ตลอดจนการพบปะบุคคลทั่วไปในชีวิตประจำวัน จึงเป็นประโยชน์และตอบวัตถุประสงค์และมีความหมาย (Meaningful learning) ทำให้เชื่อมโยงการเรียนเขียนบทพูดภาษาไทยกับการใช้ชีวิตประจำวันได้ การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นและพัฒนาได้รวดเร็วจากการนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน บทเรียนจึงเป็นการการสร้างความจำระยะยาวและเกิดการเรียนรู้ (Learning) ตามความหมายทางการศึกษาคือ การเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนจากไม่รู้เป็นรู้อย่างถาวร จนกลายเป็นทักษะในการใช้ภาษาไทยและเป็นแรงจูงใจ (Reinforcement) ให้อยากเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจเพิ่มเติมจากการเรียนรู้ตามลำดับการเรียนรู้ตามขั้นตอนด้วย

**บรรยากาศแห่งความเป็นมิตรและความไว้วางใจกัน
ทั้งระหว่างกลุ่มผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนทำให้ต่างมีความรู้สึก
เป็นพวกเดียวกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งจะช่วยเหลือกัน
ผู้เรียนทุกคนจึงรู้สึกได้ถึงคุณค่าในตนเอง
มีความกล้าที่จะแสดงความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่**

แนวการสอนในขั้นตอนต่อมาคือ การเริ่มอ่านออกเสียงคำต่างๆ ที่ได้พบเห็นได้ แม้จะยังไม่รู้ความหมายของคำ และสามารถจดจำ หรือคัดลอกคำมาตามผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนทำให้การเรียนการเขียนบทพูดของนักศึกษาต่างชาติพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วตามความสนใจ สอดคล้องกับจิตวิทยาการศึกษาของผู้ใหญ่ที่จะเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและตามความจำเป็นในการนำความรู้นั้นไปใช้ ยิ่งได้ปฏิบัติตอบสนองตรงตามต้องการในการเรียนก็ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษา เป็นแรงจูงใจทางบวกให้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้เร็วและมากขึ้นเพียงนั้น ประกอบกับการเรียนวิชาการพูดในที่ชุมนุมชน ผู้เรียนทุกคนจะต้องเขียนบทพูดส่งล่วงหน้า และมาพบผู้สอนเป็นรายบุคคลเพื่อปรับการสื่อสารให้ตรงกับความคิด ความเข้าใจที่จะฝึกพูดแต่ละรูปแบบ จึงยิ่งทำให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนทักษะทางภาษาครบทุกด้านตามศักยภาพของแต่ละบุคคล นักศึกษาต่างชาติก็จะได้ฝึกการออกเสียง ไปพร้อมๆ กับคำศัพท์ ที่ต้องการใช้เพื่อฝึกพูดหน้าชั้นเรียน ตลอดจนสามารถตอบข้อซักถามต่างๆ ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล ทำให้มีความมั่นใจเพิ่มขึ้นเมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน และหากพูดให้นักศึกษาเจ้าของภาษาฟังเข้าใจได้ ก็จะ

ยิ่งเกิดความภาคภูมิใจ เป็นแรงจูงใจให้พัฒนาการเขียนบทพูดภาษาไทยของตนเองให้มากยิ่งขึ้น

ในขั้นตอนที่สามนี้ นักศึกษาต่างชาติก็จะได้เรียนรู้การประกอบรูปประโยคในภาษาไทยอย่างง่ายๆ การเชื่อมคำ เชื่อมความ เชื่อมประโยค ไปพร้อมๆ กับการจัดลำดับความคิด การวางโครงเรื่อง การเขียนย่อหน้า การใช้เหตุผล การแสดงความคิดเห็น ตามที่ความคิดของผู้เรียนต้องการจะสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้น เพราะการฝึกพูดในรายวิชานี้ ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเตรียมตัว และฝึกการออกเสียงก่อนเข้าชั้นเรียน ทำให้นักศึกษาต่างชาติมีความมั่นใจมากขึ้น สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นภาษาไทยได้ ส่งผลให้นำไปพัฒนาการสื่อสารนอกห้องเรียนได้เป็นอย่างดี เกิดความสนใจใคร่รู้ และใช้รูปแบบ วิธีการเรียนรู้เฉพาะของตนเองเข้ามาประยุกต์ใช้ในการเขียนบทพูดในที่ชุมนุมชนประเภทต่อไปได้ จนจบภาคการศึกษา

อนึ่ง ความรู้เกี่ยวกับการจัดลำดับความคิด การวางโครงเรื่อง การเขียนย่อหน้า การใช้เหตุผล และการแสดงความคิดเห็น นั้น นักศึกษาต่างชาติมีความรู้ในเรื่องดังกล่าวเช่นเดียวกับนักศึกษาไทย ทั้งยังมีความรู้ในสาขาวิชาและความสนใจของตนเองเป็นประสบการณ์เดิมอยู่แล้ว จึงเป็นการนำ

ความรู้เดิมมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้ในการเขียน
บทพูดภาษาไทยได้อย่างมีจุดหมายและมีความสนใจ
อยากเรียนรู้อย่างแท้จริงจึงทำให้การเรียนรู้การใช้
ภาษาไทยเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง เป็นธรรมชาติ มี
ความหมาย และใช้ประโยชน์ได้จริง

นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนตาม
แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยากลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) แล้ว แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้
ของนักจิตวิทยากลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) ก็
เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะให้ตนเอง
บรรลุถึงศักยภาพแห่งตนได้หากได้รับการตอบสนอง
ตามลำดับขั้นความต้องการ (Hierarchy of Needs)
นักศึกษาดังกล่าวส่วนใหญ่จะอยู่ในขั้นความต้องการ
การยอมรับ (Need for Self-Esteem) คือ ต้องการ
ที่จะรับรู้ว่าเป็นที่ยอมรับและนับถือจากผู้อื่น
เท่าๆ กับที่ตนเองต้องการจะนับถือตนเอง และจะ
พยายามให้ตนเองเป็นที่ชื่นชมของคนอื่น จึงสามารถ
ตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง การสอนเขียนบทพูด
ภาษาไทยเพื่อฝึกพูดในที่ชุมนุมชนจึงต้องคำนึงถึง
ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษา
แต่ละคนเป็นสำคัญ ต้องจัดบรรยากาศให้ผู้เรียน
รู้สึกผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้ (supportive
atmosphere) เพราะมนุษย์มีธรรมชาติแห่งความ

กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ เมื่อการเขียนบทพูดภาษาไทยได้ตามความคิดของตนเองเพื่อสื่อสารกับเจ้าของ
ภาษาได้ก็จะมีแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองไปสู่
จุดมุ่งหมายปลายทางที่ตนต้องการได้ และยังได้รับ
การยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนก็จะเริ่มรู้จัก
เข้าใจ ยอมรับตนเองและนำข้อดีมาใช้ประโยชน์
ในการพัฒนาเพื่อบรรลุศักยภาพสูงสุดของตน
(Self-actualization)

แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยากลุ่ม
มนุษยนิยม เน้นการให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนเป็น
สำคัญทั้งในด้านสติปัญญา ความคิด ความรู้สึก และ
อารมณ์ และเชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเฉพาะตัว
มีขีดจำกัดที่ไม่สามารถจะถูกกำหนดพฤติกรรมด้วย
มนุษย์ด้วยกันได้ตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ของ
นักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)³

ขั้นตอนที่สี่ในการจัดแนวการสอนเขียนบทพูด
ภาษาไทยคือ การให้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ
(Theory of Cooperative or Collaborative Learning)
ซึ่งเป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกที่มี
ความแตกต่างกันจำนวน 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้
ไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม นักศึกษาจะมีปฏิสัมพันธ์
ระหว่างกันทั้งในลักษณะร่วมมือ และแข่งขันกัน
ต่างคนต่างเรียนและต่างร่วมมือกัน ช่วยเหลือกัน
ในการเรียนรู้ ฟังพาดพิงกันปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด
ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ
ประเมินผลงานการเรียนรู้ของกันทั้งด้านปริมาณ
และคุณภาพ

ในการฝึกพูดในรายวิชาการพูดในที่ชุมนุมชน
นั้น มีทั้งการพูดรายบุคคล และการพูดเป็นกลุ่มเพื่อ
อภิปราย ได้วาทะ และการพูดในสังคม นักศึกษา
ต่างชาติจะกระจายกันอยู่ในกลุ่มนักศึกษาไทย
เพื่อทำงานร่วมกันเป็นคณะในการอภิปราย และ
การร่วมกันแสดงความคิดเห็นโต้แย้งกับกลุ่มที่มี

ความคิดเห็นตรงข้าม จึงเหมาะกับการนำแนวการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการฝึกเขียนบทพูดภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติด้วย

ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสามารถสติปัญญา ความคิด วัฒนธรรม และมุมมองในการดำเนินชีวิตทำให้ต่างคนต่างต้องเรียนรู้กันและกัน รู้จักปรับตัว และยอมรับซึ่งกันและกัน ทำให้แต่ละคนสามารถมองเห็นคุณค่าของผู้อื่น และยอมรับคุณค่าของตนเอง ได้ดีมากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงไม่รู้สึกลัวความผิดพลาด หรือข้อบกพร่องในการเขียนบทพูด และการพูดหน้าชั้นเรียนของตนและ/หรือของกลุ่ม เป็นสิ่งที่น่าอับอาย แต่เป็นสิ่งที่จะต้องยอมรับผลของการคิดและการตัดสินใจร่วมกัน และร่วมกันแก้ไขปัญหา บรรยากาศแห่งความเป็นมิตรและความไว้วางใจกันทั้งระหว่างกลุ่มผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนทำให้ต่างมีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งจะช่วยเหลือกัน ผู้เรียนทุกคนจึงรู้สึกได้ถึงคุณค่าในตนเอง มีความกล้าที่จะแสดงความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ มีอิสระภาพอันเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาตน ปรับปรุงตน ตัดสินใจเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเองที่จะออกแบบชีวิตที่เหมาะสมตามทิศทางแนวคิดด้วยตนเอง (Self-Mastery) และจะพยายามศึกษาการเขียนบทพูดภาษาไทยต่อไปทั้งหลักการ และวิธีการแสวงหาความรู้ที่ เพื่อที่จะสื่อความรู้ ความคิดความสามารถของตนเองผ่านบทพูดภาษาไทยและการสื่อสารทักษะภาษาทั้ง 4 ไปพร้อมกันโดยปริยายได้มากยิ่งขึ้น

แนวทางการสอนเขียนบทพูดภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติเพื่อใช้ฝึกพูดหน้าห้องเรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ต้องเป็นผู้ชี้แนะ อำนวยความสะดวกในการเรียน และนำทางผู้เรียนแต่ละ

คนรู้จักอิสระเสรีภาพที่จะพัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพของตนเองและสามารถเดินทางไปยังจุดมุ่งหมายปลายทางได้สำเร็จในบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย เป็นมิตร และไว้วางใจว่าผู้สอน และเพื่อนร่วมห้องพร้อมจะยอมรับในความรู้ ความสามารถของกันและกัน ให้ความช่วยเหลือกันเพื่อร่วมกันพัฒนาการเขียนบทพูดภาษาไทยด้วยความมั่นใจตามความสามารถที่แต่ละคนมีแตกต่างกัน เรียนรู้จากกันและกัน และได้รับการยอมรับ “ตัวตน” ของตนจากผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน

ตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะพยายามเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ สามารถใช้เวลาเพื่อการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาความคิดอย่างมีวิจารณญาณ รวมถึงสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันให้ดียิ่งขึ้นทั้งยังส่งผลดีต่อสุขภาพจิตที่ดีของผู้เรียนด้วย ทั้งนี้เพราะลักษณะสำคัญ 5 ประการของการเรียนรู้แบบร่วมมือคือ

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence)
2. มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face-promotive Interaction)
3. สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่สามารถตรวจสอบได้ (Individual Accountability)

4. การใช้ทักษะการสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม (Interpersonal and Small Group Skills)

5. มีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Processing)

ลักษณะสำคัญดังกล่าวจะส่งผลให้การฝึกเขียนบทพูดภาษาไทยพัฒนาไปสู่ความชำนาญจนเกิดเป็นทักษะการเขียนบทพูดภาษาไทย สามารถเขียนบทพูดที่ต้องใช้ความสามารถทางภาษาไทยที่สูงขึ้น หลากหลายมากขึ้นและใกล้เคียงกับการใช้ภาษาไทยของเจ้าของภาษามากขึ้น

แนวการสอนเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติขั้นตอนสุดท้าย แต่เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอนก็คือ แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Adult Learning Theory) เป็นแนวคิดที่มัลคอล์ม โนลส์ (Malcolm Knowles) นักการศึกษาอเมริกันตั้งทฤษฎีการศึกษาของผู้ใหญ่ หรือ Andragogy ในช่วงทศวรรษ 1970 ซึ่งเป็นการนำหรือการให้ความรู้แก่ผู้ใหญ่ (to lead or educate adults) หรือ ศาสตร์และศิลป์ในการสอนผู้ใหญ่ (The Art and Science of teaching Adults) หรือ ศาสตร์และศิลป์ในการช่วยผู้ใหญ่เรียนรู้ (The Art and Science of Helping Adults Learn) โดยมีสาระสำคัญของแนวคิดตามทฤษฎีนี้ว่าเป็นลักษณะการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้เพราะผู้ใหญ่มีแรงจูงใจ ความรู้ประสบการณ์มากทำให้มีความเป็นตัวตนและมีความคิดเป็นของตนเองที่ต้องการการยอมรับจากผู้อื่น หากมีส่วนร่วมกำหนดเนื้อหาและแนวทางในการกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้กับผู้สอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตน เพราะผู้ใหญ่มีวุฒิภาวะ เพียงแต่ต้องการเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศเป็น

เครื่องมือในการสื่อสารจึงทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีจุดมุ่งหมายกว่า จึงพอสรุปลักษณะสำคัญของผู้เรียนวัยผู้ใหญ่สำคัญได้ ดังนี้

1. Self-concept หมายถึง ผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ก้าวข้ามระยะของการพึ่งพาไปสู่ความอิสระที่สามารถชี้นำตนเองได้ รวมไปถึงการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ด้วย

2. Experience หมายถึง ผู้เรียนสามารถดึงประสบการณ์ชีวิตของตนมาช่วยในการเรียนรู้ของตนได้ในทันที

3. Readiness หมายถึง ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ตามการเปลี่ยนแปลงของบทบาทใหม่ในทางสังคมหรือบทบาทชีวิต

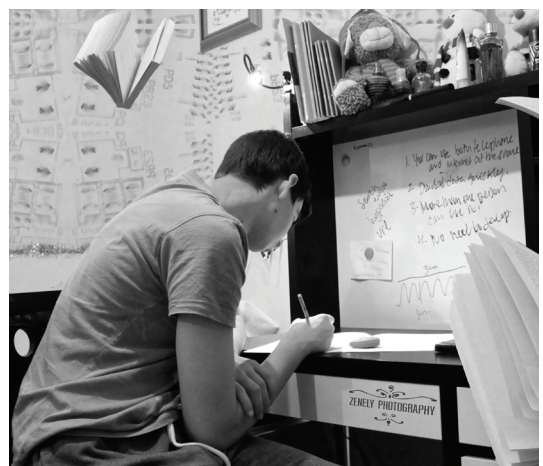
4. Orientation to learning หมายถึง ผู้เรียนจะเป็นศูนย์กลางและต้องการเรียนรู้สิ่งที่สามารถต้องการเรียนรู้สิ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้ทันที

5. Motivation to learn หมายถึง ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายในเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้มากกว่าแรงจูงใจภายนอก

นักศึกษาต่างชาติที่เข้ามาเรียนมักจะมีวัยที่เป็นผู้ใหญ่กว่านักศึกษาไทยเล็กน้อย ไปจนถึงเป็นผู้ใหญ่มากกว่า แต่เมื่อนักศึกษาต่างชาติยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยได้มากนักดังกล่าวไว้ข้างต้น ประกอบกับแนวการสอนที่ทำให้นักศึกษาต่างชาติมีจุดมุ่งหมายในการเรียนเขียนบทพูดภาษาไทย จนสามารถสื่อสารกับนักศึกษาไทยได้แล้ว การจัดแนวการสอนสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่เป็นผู้ใหญ่กว่า ในขณะที่นักศึกษาที่เป็นผู้ใหญ่ระยะต้น การมีโอกาสดูเรียนรู้และได้เรียนรู้ร่วมกันในบรรยากาศที่เริ่มต้นด้วยการสร้างความรู้จักกันด้วยการเขียนบทพูดแนะนำตัว ไปจนกระทั่งการได้ร่วมกลุ่มกันในการเขียนบทพูดอภิปรายและโต้เถียงที่ตามหัวข้อที่แต่ละกลุ่มสนใจ ทำให้การใช้แนวคิดทฤษฎีนี้มาประยุกต์ได้อย่างดีกับการใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of Cooperative or Collaborative Learning) และแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยา กลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) ทั้งยังสามารถปรับให้สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยา กลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) จนก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาเพื่อเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ เพราะ การเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศสำหรับผู้ใหญ่ จะใช้กลวิธีเดียวกับการสอนเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่เป็นเจ้าของภาษาไม่ได้ เพราะความแตกต่างกันอย่างมากในการเรียนรู้ตามวัย และประสบการณ์ จึงต้องมีหลักการการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้ใหญ่ที่จะต้องประสานทฤษฎีแนวคิดหลายๆ แนวเข้าด้วยกันตามลักษณะของผู้เรียน จึงจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ทั้งฝ่ายผู้เรียนและผู้สอนได้

แนวการสอนการเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับ

นักศึกษาต่างชาตินอกเหนือจากจะต้องจัดสอนตามลำดับความยาก ง่าย ของการเขียนบทพูดประเภทต่างๆ และหลากหลายรูปแบบ ตามระดับของความรู้ ความคิด แล้ว การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำข้อมูล แนวคิดและประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงเพื่อสร้างความรู้ และนำความคิดของตนเองมาสร้างสรรค์เป็นบทพูดภาษาไทยของตนเองอย่างอิสระให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน จึงเป็นการสร้างความรู้ขึ้นด้วยตนเองอย่างมีความหมายยิ่ง เมื่อสามารถเสนอบทพูดภาษาไทยด้วยการฝึกพูดจากการเขียนบทพูดภาษาไทย แล้วเพื่อนร่วมชั้นเจ้าของภาษาเข้าใจ และยอมรับก็เป็นการสร้างความมั่นใจในการแสวงหาความรู้ตามความสนใจของตน มาเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับการฝึกพูดหน้าชั้นเรียนตามประเภทต่างๆ ของการพูดในที่ชุมนุมชน ก็ทำให้นักศึกษาเห็นคุณค่าในตนเองที่สามารถถ่ายทอดข้อมูล ความรู้ ความคิดของตนด้วยภาษาไทยในสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นโดยเฉพาะเจ้าของภาษารับรู้ เข้าใจความคิดของตนเองได้ สามารถแสดงตัวตนและคุณค่าของตนเองได้ ก็จะเป็นตัวเสริมแรงในทางบวก (Positive Rein-forcer) ให้เป็นพื้นฐานที่มั่นคงที่จะสร้างและแสวงหาความรู้

ในการใช้ภาษาไทยต่อไปได้เรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

แนวการสอนเขียนบทพูดภาษาไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่ได้ลำดับมาเป็นขั้นตอนข้างต้นผู้สอนจะต้องมีทัศนคติในการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาต่างชาติว่าเป็นผู้เรียนผู้ใหญ่ และมีวุฒิภาวะ และจุดมุ่งหมายของตนเอง เป็นเบื้องต้นก็จะทำให้การสอนเขียนบทพูดภาษาไทยประสบความสำเร็จทั้งผู้สอน และผู้เรียน

ด้วยเหตุนี้ภายในระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา (Semester) นักศึกษาต่างชาติที่เรียนเขียนบทพูดภาษาไทยจึงสามารถใช้ภาษาไทยทั้งในการศึกษาและในการใช้ชีวิตประจำวันในระหว่างเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนในมหาวิทยาลัยได้ตามจุดมุ่งหมายที่ลงทะเบียนวิชานี้ นอกเหนือไปจากหลักการพูดในที่ชุมนุมชน และไม่ตรีจิตมิตรภาพที่ได้จากการเรียนร่วมกับนักศึกษาไทยด้วย ■

เชิงอรรถ

¹ การนำเสนองานทางวิชาการครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนทุนเต็มจำนวนเพื่อนำเสนอผลงานวิชาการจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

² จาก http://pws.npru.ac.th/wiratn/system/20151230163357_fc019945b343912c6ac7caaa490139f4.pdf

³ จาก ศาสตร์การสอน (68-72), โดย ทิศนา ขัมมณี, 2555, กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารอ้างอิง

ทิศนา ขัมมณี. (2555). **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปิยะ ศักดิ์เจริญ. (2558). ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่และแนวทางการเรียนรู้ด้วยภาระงานที่ตนเอง: กระบวนการเรียนรู้เพื่อการ ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต. **วารสารพยาบาลทหารบก**. 16(1), 8-13. อ้างถึงใน <http://tcj.thaijo.org/index.php/JRTAN/article/viewFile/35127/29186>

Corley, M.A. (2008). **Adult Learning Theories**. Retrieved from <http://www.calpro-online.org/documents/AdultLearningTheoriesFinal.pdf>.

Gould, J. (2002). **Learning theory and classroom practice in the lifelong learning sector** (2nd ed.). Exeter: Learning Matters.

Knowles, Malcolm Shepherd. (1984). **Self-directed learning: A neglected species** (3rd ed.). Houston: Gulf Publishing Co.

Krashen, D. Steven. (2009). **Principles and Practice in Second Language Acquisition**. (1st internet edition). University of Southern California.

Retrieved from <http://corino.multiply.com/journal/item/1>

Retrieved from <http://dit.dru.ac.th/home/023/human/08.htm>

Retrieved from <http://oknation.net/blog/print.php?id=294321>

Retrieved from http://pws.npru.ac.th/wiratn/system/20151230163357_fc019945b343912c6ac7caaa490139f4.pdf